

Brev från Nanny

Unika miljöer och trevliga möten

Magnus på stranden med Nanny i bakgrunden Klein Curacao.

Nedskräpning Nargana town i San Blas.

Willemstad på Curacao.

Hektiskt men trevligt gatuliv i Santa Marta Colombia.

Liv i en av de första slussarna Panama.

Vi på Nanny lämnade Göteborg i maj 2015 och jag har sedan dess skrivit då och då här i Torslanda Tidningen. Nu var det ett tag sedan vi hörde av oss och jag tänkte det var dags för ett litet livstecken.

Vid sista hälsningen låg vi på Grenada, längst söderut i den östra ökedjan i Karibien. Vi lämnade Grenada mitt i september 2016 och gick upp till Martinique för att fylla båten med godsaker inför kommande månader.

Eftersom tiden från september fram till november tillhör den delen av orkansäsongen där risken är störst för oväder så hade vi stenkoll på vädret. Efter endast tre dagar på Martinique såg vi hur en stor front drog ihop sig ute på Atlanten och färdigbunkrade som vi var, drog vi upp ankaret och seglade sydväst mot ABC-öarna utanför Venezuela. ABC-öarna ligger utanför orkanbältet och vi hade gott om tid på oss. Resan tog cirka fem dygn totalt och vi fick fin, fin segling. Via kortvågsradiation tog vi ner väder varje dag och vi såg hur väderfronten växte till en storm men den prognostiserades att gå långt norr om oss, så vi var inte så oroliga.

Dygnet innan vi kom fram till Curaçao fick vi ett mail från våra vänner från Grenada. De informerade oss om att stormen nu hade fått namnet Matthew och den var på väg att slå mot dem. Efter Grenada var det stor risk för att den skulle fortsätta mot ABC-öarna. Väl framme på Curaçao hittade vi en säker men hiskeligt dyr marina där vi förberedde oss för det värsta. Det var inte bara vi, utan alla på öarna, förberedde sig så gott de kunde. Nervositeten var stor för det har aldrig slagit en orkan så långt

söderut. Till vår stora lättnad så vände Matthew norrut, endast 30 mil från oss, nu uppgraderad till en orkan. Vi fick i stället stiltje och en extrem hetta. Matthew slog sedan tyvärr sorgligt hårt mot bland annat Haiti och Puerto Rico. Vi stannade ett par veckor på dessa, före detta holländska öarna, Curaçao och Bonaire.

Till Colombia

I och med den europeiska kontakten så var affärerna överfulla av godsaker som ostar och rökta skinkor. Nanny lastades ytterligare och blev rätt tung till slut. Som tur var så hade vi höjt vattenlinjen än en gång när vi gjorde ett lyft på Grenada i slutet av sommaren men när vi är så fullastade så gör vi heller inte så mycket till fart.

Besök av goda vänner och sköna stunder med fina upplevelser tillsammans i de fiskrika och klara vattnen gjorde framförallt Curaçao till en av våra favoritöar.

Tanken var sedan att vi skulle segla de 650 sjömilen direkt till San Blas i Panama men efter enträgna rekommendationer från andra seglare hamnade vi faktiskt i Colombia först. Det var en avstickare som vi inte kom att ångra. Trots sitt dåliga rykte som farligt knark- och kidnappingsland så träffade vi inte en enda otrevlig människa. Landet fullkomligt bubblade av företagaranda och vänligt skrattande människor. Colombia är ett land där alla kämpar och vill ta sig framåt. Det byggs och renoveras så det står härliga till. Vi gjorde djungelturer och besökte städerna Santa Marta och Cartagena. Det är med varmt hjärta vi rekommenderar alla som får möjlighet att åka till Colombia att göra det!

Massor av plast

Därefter tog vi då skuttet över från Colombia till Panama. Ost om Panamakanalen finns ett

stort område längs med kusten som heter San Blas. Dessa öar och kusten bebos och styrs av ursprungsbefolkning som i stort lever rätt avskilt på vad naturen kan ge. I alla fall fram till för ett par år sedan. Folket själva kallar sitt land Kuna Yala och är till stor del självstyrande fast det tillhör Panama. Kuna Yalas öar jämförs ofta med Söderhavets palmprydda öar och våra förväntningar var höga.

Många av förväntningarna uppfylldes med råge och vi fick uppleva unika miljöer och många trevliga möten. Men, och detta är ett stort men, stora delar av området var totalt förorenat av framförallt plast. En del av plasten kommer utifrån havet men den största delen kommer från befolkningen själva som helt enkelt slänger alla sina sopor i vattnet, precis där de står och lever. Och detta gäller allt från blöjor till plastflaskor. Vissa byar försöker hålla ordning på soporna och samlar dem i högar i mangrove-träskan precis runt hörnan men det hjälper ju inte mycket...Under de fem veckor vi var i Kuna Yala så behöll vi alla våra icke-organiska sopor ombord och tog allt med oss det när vi lämnade området.

Men San Blas är fortfarande ett underbart vackert och unikt ställe - även om det är under förändring. Folket är fantastiskt duktiga sjömän och hanterar sina små trädstockskanoter med stor skicklighet. I de delar av Kuna Yala som inte är så välbesökt av andra seglare fick vi många trevliga och nyfikna besök som mest ville hälsa, sälja fisk och höra var vi kom ifrån.

I de mer turisttöta områdena finns både vandrarhem och små restauranger. Här fick vi också under två fantastiska veckor bland annat besök av våra två vuxna barn som vi inte sett på över ett år. Så trots våra besvikelser så är

detta ett fantastiskt område att besöka och det är en upplevelse som är få förunnat. Navigeringen mellan öar och korallrev var ett helt kapitel för sig. Kanske skulle man kunna jämföra det med att navigera efter telefonkatalogen hemma på västkusten utan ett enda sjömärke att gå efter. Det finns faktiskt inga officiella sjökort över området.

Genom Panamakanalen

Många av våra seglande vänner samlades därefter i en marina i Colón, precis i mynningen till Panamakanalen. Vi har ju bestämt oss för att inte ta Nanny igenom kanalen men vi fick möjlighet att följa med ett par av våra vänner på deras färd genom kanalerna som s k "linehandlers". Det krävs mycket manskap på en båt som ska igenom kanalen för att hantera alla linor så Magnus och jag ställde mer än gärna upp på det. Att gå igenom Panamakanalen är ganska mytomspunnet men det är faktiskt inte värre än andra slussar. Men det är riktigt kul att få ha varit med om det och att dessutom få åka en sväng med båt i Stilla Havet är ju inte helt fel.

Norrut igen

Medan de flesta av våra vänner nu siktar ut mot Stilla havet så har vi gått vidare västerut från Colón och ankrade upp i en skärgård som heter Bocas del Toro. Detta område är panamanskt och ligger väldigt nära gränsen till Costa Rica.

Efter att ha gjort lite småreparationer på Nanny lämnade vi det mycket härliga och avslappnade Bocas Town och stävade nu norrut istället. De förhärskande vindarna här är nordliga så vi fick vänta ett tag för att hitta ett någorlunda bra väderfönster.

Två dygn senare gled vi in på det pyttelilla semesterparadiset San Andrés som ligger strax

utanför Nicaraguas kust. Trots detta så tillhör denna ö och grannön Providencia faktiskt Colombia, hela 400 sjömil bort. Vi möttes av ett vatten så klart att vi inte trodde det var möjligt. Och vi har att jämföra med en hel del fantastiska ställen så här långt under vår resa. Tydligt så tar de emot över en miljon turister varje år och de som flyger in får stanna max två veckor. Alla som kommer hit måste betala en turistskatt på 40\$. Det ger en nätt liten inkomst till den lilla ön på 40 miljoner \$ per år - innan turisterna ens har hunnit spendera några pengar. Men det verkar som dessa pengar är väl investerade för här är rent, snyggt och det känns om att hela samhället är rätt välmående.

Vi ligger nu ankrade utanför den lilla staden och njuter av proppfulla affärer med låga priser och trevliga colombianer samtidigt som vi svalkar oss med dopp runt båten vid behov.

Planer på Kuba

Vårt stora mål framåt försommaren är sedan att ta oss upp till Kuba och få lov att uppleva detta mytomspunna land i en månad eller så. Även Jamaica står på önskelistan men som vanligt är det väder och vind som får styra lite var vi hamnar. Men allt det får vi lov att återkomma till vid ett senare tillfälle.

Om ni vill följa oss så hittar ni oss på www.nanny166.se eller under Liv, Nanny Längesegling, Bryngelsson. Under Liv Bryngelsson på YouTube finns det också många små filmer från våra upplevelser. Nu senast en film från vår tur genom Panamakanalen.

LIV OCH MAGNUS BRYNGELSSON